

To nejlepší z www.konzervativninoviny.cz

Antonín Randa / Klečící reprezentace - den národní hanby?

Česká fotbalová reprezentace sehrála zápas ve Skotsku, ve kterém soupeři podlehla 1:0. Prohrát se může, je to jen sport. Jenže ta hlavní prohra se v očích mnoha fanoušků odehrála už před začátkem zápasu, kdy kompletní český národní tým klečel na trávníku, a připojil se tak k podpoře hnutí Black Lives Matter (BLM).

Toto hnutí, které vzniklo v Americe po nepřiměřeném zákroku policie na kriminálního George Floyd, jehož následná smrt spustila vlny demonstrací. Původní záměr protestujících, dát veřejně najevo, že rasismus do 21. století nepatří, proměnil ulice amerických měst doslova v bojště. Zapálená auta, vymáčené výlohy, vytváření autonomních zón bez policistů, chaos, vraždy a následně povolávání policistů zpět po zjištění, že to bez policie opravdu nepůjde. Tlupy podporovatelů BLM používaly násilí, pokud kolemjdoucí na jejich výzvu nepoklekl, novináři, kteří nepsali dostatečně nadšeně o BLM, byli vyhazováni z práce.

Ničení veřejného majetku, hanobení památek, svrhávání soch a přepisování historie ve jménu BLM se rozšířilo i na část evropského kontinentu. Nikoli však do zemí, které mají s totalitou vlastní bolestnou zkušenost. Za vznikem BLM stojí osoby, které se otevřeně hlásí k marxismu, ale ideologii lživých hesel, přinášející netoleranci a nenávist k těm, kdo se nepřipojí, si východ Evropy ještě dobře pamatuje.

Nelze vyčítat podporu BLM zemím, které nemají s tímto druhem totality zkušenost. Každý národ si píše svou vlastní historii a nemůže jinému předat to, co sám nezažije.

Dnes tak před zápasy anglické Premier League klečí celé týmy. Někdo z přesvědčení, jiný ze strachu, že kdyby se ozval, přišel by o práci. A když berete deset milionů korun týdně, jako německý reprezentant Mesut Özil, který prohlásil, že jeho prezidentem je Recep Erdoğan, tak si mnozí řeknou, že těch pár vteřin klečení za to stojí.

V případě tohoto fotbalového zápasu nelze hovořit o pošpinění národního dresu, protože na výrobku značky Puma, v němž Češi hráli, nenajdete žádnou z českých národních barev. Přesto, podíváte-li se do diskusí na stránce České fotbalové reprezentace, je zřejmé, že český fanoušek má jasno. Fotbalový národ klečení odsuzuje a považuje ho za pošlapání hrdosti, kterou do všerejška k reprezentačnímu týmu choval.



Matyáš Zrno / Jak je to tedy s tím papežem? A s médii...

Současná kauza papeže Františka, který v dokumentárním filmu „František“ údajně podpořil svazky homosexuálů, ukázala na stejný problém jako kauza soudkyně Amy Conney Barrettové, na kterou jsme upozornili. V jejím případě naše média (Novinky, iDNES.cz, Deník N) bez dalšího převzala, že je členkou sekty, která sloužila za předobraz totalitní budoucnosti v románu *Příběh služebnice*. V případě papeže Františka většinou bez mrknutí oka převzala informaci, že hlava katolické církve (popřípadě církev samotná) podporuje svazky homosexuálů. Ani jedno samozřejmě není pravda a v obou případech by stačilo mít alespoň základní všeobecný rozhled v oblasti náboženství, aby byl člověk při převzetí podobné zprávy minimálně opatrný.

Podle TV Nova papež podpořil sňatky homosexuálů a zahájil „jednu z největších katolických reforem“. Podle *Blesku* vyjádřil „podporu homosexuálním vztahům“. Podle *iDNES.cz* „veřejně podpořil zákony, které umožňují homosexuálům vstoupit do registrovaného partnerství“. I podle Českého rozhlasu papež „podpořil registrované partnerství homosexuálních párů“. Deník *Právo* si myslí totéž: „Papež vůbec poprvé veřejně podpořil zákony umožňující homosexuálním párům vstoupit do registrovaného partnerství.“ Ba dokonce i katolické rádio Proglas je toho názoru, že papež „veřejně podpořil registrované partnerství homosexuálních párů“. ČT24 nezhájí: „papež poprvé

pokračování na straně 6



Jedna věc dnes vyžaduje nezměrnou odvažu:
HLÁSAT SAMOZŘEJMOSTI.

G. K. Chesterton

Obsah

Konzervativní NOVINY

Noviny s názorem

Ant. Randa / Klečící reprezentace – den národní hanby	1
Matyáš Zrno / Jak je to s tím papežem? A s médii... pokračování na	1 6
Gladden Pappin / Polsko a Maďarsko na mušce	3
Za tuhle anarchii si vláda může sama	4
Filip Dembický / „ Všichni jsme jeden tvít od vyhazovu. “	
Nad paměťmi Johna Boltona.	7
J. R. Nyquist / Nejvyšší čas vypadnout z Kalifornie	9
Matyáš Zrno / Krajina po volbách	10
Mikuláš Misterka / Vznikne v Británii druhá Fox News?	10
Jan Kubalčík / Lodě pro uprchlíky	11
Zoltán Kovács / „ Experti “ proti premiéru Orbánovi	
a křesťanství	12
Jan Kubalčík / Kolik třešní, tolik višní	13
Dan Drápal / Walt Heyer: Odvrácená tvář transgenderu	14
Alexandr Vondra / Vzhůru k nulovým emisím	14
Dan Drápal / My jsme to říkali	15
Pavel Mareš / Kam chcete patřit vy?	16
Matyáš Zrno / Havel: napůl Reagan, napůl Jane Fondová	16
Martin Malý / Hledání nepřátel pokroku pokračuje...	18
Eric Kaufmann / Cancel Culture ovládla univerzity	21
Matyáš Zrno / Ve Švédsku je bezpečně	23
Ben Shapiro / Jak zachránit západní civilizaci	24

Konzervativní noviny jsou tištěným výběrem internetového portálu www.konzervativninoviny.cz

Vydavatelem je zapsaný spolek Už nemlčíme! z.s., Kopeček 1, 561 69 Králíky, IČO 07630247

Redakční rada: Matyáš Zrno (šéfredaktor), Antonín Randa, Jan Kubalčík, Vojtěch Mátl, Jan Sixta, Stanislav Kneifl
Grafické zpracování a tisk: absolute.cz
registrace MK ČR E 23965

Číslo 2/2020, ročník I.
Vychází 4x ročně, roční předplatné zahrnuje 4 čísla a včetně poštovného činí 400 Kč, sponzorské předplatné činí 800 Kč.

Objednávky a korespondenci zasílejte na: info@konzervativni.cz nebo na poštovní adresu Konzervativní noviny, Jaromírova 59, 128 00 Praha 2.

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Texty nemusejí nutně vyjadřovat stanovisko redakce nebo vydavatele. Redakce se vyhrazuje právo texty krátit. Texty lze volně šířit k nevýdělečným účelům pouze s uvedením zdroje.

Vážení a milí čtenáři,

když člověk vybírá články do tištěných *Konzervativních novin*, vybírá to nejpodstatnější, a nevědomky si tak uvědomí, co je důležité a co je pomíjivé. Uvědomí si, jak moc celý západní svět ovlivňuje situace v USA – pokud tam převáží síly progresivismu, budou se šířit mnohem silněji i ve zbytku euroatlantické civilizace. Ve světle toho se naše aktuální vnitropolitické půtky – aniž bych je podceňoval – jeví jako skutečná pěna dní. Snad všechny módní -ismy (ekologismus, neomarxismus, genderismus, interseksionalismus) totiž pochází původně z amerického akademického prostředí, odkud se šíří do celého světa.

Vede se také boj o to, zda uvnitř Evropské unie bude možné zastávat konzervativní postoje, zda to bude ještě „salonfähig“, anebo budou tyto postoje odsunuty kamsi do politického extrému. Proto věnujeme – a budeme věnovat – tolik prostoru Polsku a Maďarsku a jejich boji o svébytný politický a společenský model. A k Evropě nevyhnutelně patří i otázka masové migrace z odlišných kulturních okruhů, především z islámských zemí. Nedávné teroristické útoky nám to opět bolestně připomněly.

A jak říká Jordan Peterson, chceme-li bojovat s radikálním islámem, musíme znát islám. A platí to pro všechny nebezpečné ideologie. Pojdte se s námi tedy začíst do *Konzervativních novin*, kde se jim díváme na zoubek.

A nezapomeňte nás sdílet na sociálních sítích a taky nezapomeňte, že samo se to neudělá. Kvalitní žurnalistika něco stojí a my nemáme v zádech žádné oligarchy ani bohaté neziskovky. Náš provoz se neobejde bez vaší nezbytné finanční podpory. Jestliže se vám *Konzervativní noviny* líbí, budeme vděční za Vaši pomoc. Číslo účtu: **2701544173 / 2010**

Chcete-li tištěné *Konzervativní noviny* předplatit, učiňte tak prosím na info@konzervativni.cz nebo v objednávkovém formuláři na našich webových stránkách. Tištěné *Konzervativní noviny* budou ve vaší poštovní schránce každého čtvrt roku! Roční předplatné stojí 400 Kč, ale můžete nás samozřejmě podpořit i vyšší částkou.

Děkujeme!

Matyáš Zrno, šéfredaktor

Všechny články na
www.konzervativninoviny.cz

Gladden Pappin / Polsko a Maďarsko na mušce

Minulý týden dostal bývalý viceprezident (a možná v tuto chvíli už prezident USA) Joe Biden v rámci debaty ve Filadelfii otázku, co si myslí o americké zahraniční politice za Trumpovy vlády. „Vidíte, co se stalo,“ zanařikal. „V každém ohledu, od Běloruska po Polsko a Maďarsko, ve světě povstávají totalitní režimy a tenhle prezident se bratříčkuje se všemi darebáky světa.“ Touto napůl osočující, napůl bezradnou poznámkou, jíž zařadil Polsko a Maďarsko mezi „totalitní režimy“, rozpoutal Biden malou diplomatickou bouři.

Či přesněji – rozpoutal by ji v normálních dobách, a kdyby urážky Polska a Maďarska stály významnějším médiím alespoň za nějakou okrajovou zprávu. Protesty Poláků s maďarským ministrem zahraničí po boku však v médiích používajících anglického jazyka žádnou bouři nevole nerozpoutaly. A to z jednoho velice prostého důvodu – pro média jako společenskou třídu nebylo zařazení Polska a Maďarska do kategorie „totalitních režimů“ žádným přešlapem. Nevedlo k přezkoumávání faktů ani k překotnému popírání. (Za zmínku stojí, že se ani žádní diplomaté EU za své dva členské státy nepostavili.) Spíše to naopak ukazuje na novou úroveň lenivosti v americkém zahraničně politickém myšlení, v němž vágní dojem, že jde o „totalitní“ (rozumějte: národní, kulturně tradicionalistickou) vládu, je dostatečným důvodem k hození zemí, které byly po generace spojenci USA, přes palubu. Ze strany těchto čelných představitelů globálního liberalismu je tenhle nový nepřátelský postoj zcela záměrný.

Co víc mají Poláci dělat...?

Polsko a Maďarsko nejsou ve světových záležitostech jen nějakými pasivními přívěsky. Obě země jsou členy NATO a spolehlivými spojenci USA. Obě se po boku amerických oddílů připojily k zásahu v Afghánistánu a Iráku. Zvláště Polsko se stalo hostitelem četných amerických vojenských základen. Podle výzkumného střediska Pew Research Center hodnotilo 79 % Poláků USA příznivě, a 66 % Maďarů rovněž. Viz výrok Dana Gourého z think-tanku Lexington Institute: „Polsko je pro vojenské síly USA více než jen dobrým hostitelem. Pro podporu rozmístění dalších amerických jednotek se rozhodlo vynaložit miliardy dolarů na vytvoření infrastruktury.“

Ironií je, že si v průběhu uplynulých čtyřech let experti na národní bezpečnost stěžovali, že Trumpova vláda představuje



největší hrozbu pro NATO. Když Trump v roce 2016 přišel s naléhavou výzvou, aby naši spojenci na náklady NATO více přispívali, objevila se v časopise *The Atlantic* spekulace, že „po listopadu budou spojenci v NATO v případě ruského útoku odkázáni sami na sebe“. Jeden komentátor listu *Washington Post* vystihl náladu

Tvrzení Joea Bidena, že Polsko a Maďarsko jsou příkladem „vzestupu totalitních režimů ve světě“, opravdu není jen nějakým dalším „bidenovským přešlapem“. Tyto země – jejichž utrpení pod sovětským jhem máme v živé paměti a jimž se docela nedávno dostávalo chvály za vzorný přechod k demokracii – se v „komnatě ozvěň“ (situaci, ve které se skupina osob vzájemnou komunikací utvrzuje ve svých názorech) amerických médií běžně stávají terčem podobných útoků, které pravděpodobně inspirovaly i Bidenovu poznámku.

médií kolem summitu NATO v roce 2018 ve sloupku s názvem „Zničí Trump NATO a všechny další spojence Ameriky?“. Signál vyslaný z médií byl jasný: USA mohou ztracené postavení na světovém jevišti znovu získat jedině tím, že se vrátí k standardnímu vzorci globálního liberalismu a vývozu demokracie.

Návrat k normálu?

Zahraničně politická garda, která se jen třese na návrat k moci, bude – pokud Bidenovy poznámky vůbec něco naznačují – mít pro jakékoli spojence z NATO, jejichž rozhodující činitelé se opovažují odchýlit od kulturních preferencí americké elity, leda chladný pohled. Nevypadá to ovšem, že by takové chování vůči Polsku a Maďarsku okamžitě přerostlo v otevřené nepřátelství. Spíše z něho poplynou náznaky, že pokračování americké podpory závisí na tom, zda dotyčné státy přijmou kulturní liberalismus a přistříhnou se podle „demokratických“ norem, což jediné z nich učiní hodnotné partnery.

Tvrzení Joea Bidena, že Polsko a Maďarsko jsou příkladem „vzestupu totalitních režimů ve světě“, opravdu není jen nějakým dalším „bidenovským přešlapem“. Tyto země – jejichž utrpení pod sovětským jhem máme v živé paměti a jimž se docela nedávno dostávalo chvály za vzorný přechod k demokracii – se v „komnatě ozvěň“ (situaci, ve které se skupina osob vzájemnou komunikací utvrzuje ve svých názorech – pozn. překl.) amerických médií běžně stávají terčem podobných útoků, které pravděpodobně inspirovaly i Bidenovu poznámku. Viz zářijový výrok Jonathana Chaita v časopise *New York Magazine*: „Putin, Orbán, Duda a Trump... se spojili ke společnému plánu diskreditovat liberální demokracii.“ V základech této kritiky je více než jen troška ironie: v Polsku – kde se po volbách roku 2019 s 43,6 % hlasů (v poměrném systému s kandidátkami pěti hlavních stran) opět ujala vláda strana Právo a spravedlnost – se vláda od roku 2015 snaží učinit přítrž

nezdravé situaci v soudnictví, kde si křesla vytrvale drží někdejší komunističtí soudci a jejich následníci, které oni sami jmenovali. A ejhle – s kritikou Polska přichází prezidentský kandidát, který vědomě ponechává otevřenou otázku zvýšení počtu soudců Nejvyššího soudu USA (court-packing), aby umožnil vnést do amerického soudnictví (řeceno s jedním komentátorem) „rozmanitost“!

Skutečným problémem v případě Polska a Maďarska však není to, že Andrzej Duda a Viktor Orbán údajně nasadili autoritářský politický kurz. Když Demokratická strana ztrácí politickou kontrolu nad Nejvyšším soudem, zaměřuje se tím intenzivněji na taktiky, které by se v každé jiné souvislosti daly pranýřovat jako „autoritářské“. Polsko a Maďarsko jsou oproti tomu úspěšné země, kterým jde o zachování národní identity a tradičních hodnot, přičemž tento zápas vedou z titulu demokraticky získané politické moci. Liberálové už „demokratické“ postupy dávno hodili přes palubu, a to tehdy, kdy začali Evropskou unii ospravedlňovat v duchu „cokoli EU činí, demokraticky činí“ – dokonce i v případech, kdy lidé vyjádřili většinově opačné mínění než EU.

Jste proti Rusku, nebo ne?

V anglicky mluvících médiích se o výrocích bývalého viceprezidenta nereferovalo z prostého důvodu, totiž proto, že pro liberální zahraničně-politický establishment jsou dnes něčím zcela všedním. Důvody, kvůli nimž mají z Polska a Maďarska takovou hrůzu, však rychle vhánějí do pasti samotnou americkou zahraniční politiku. Je-li Rusko tím velkým strategickým nepřítelem, jak se to o něm v uplynulých čtyřech rocích prohlašovalo, pak se posílení amerického spojení zvláště s Polskem – které s Amerikou spojuje jak tradiční kulturní směřování, tak historické obavy z tohoto jeho východního souseda – nabízí jako přirozená volba. Právě proto pozval polský prezident Andrzej Duda

v červenci 2017 do Varšavy prezidenta Trumpa a ten tehdy ve své promluvě vyslovil Polsku uznání za hrdinné úsilí, s nímž Poláci v průběhu chaotického dvacátého století hájili svou svobodu.

Už i kvůli nedávným událostem v USA by si měla dát média s Polskem, Maďarskem i jinými populárními a národně zaměřenými režimy na chvíli pohov. Během uplynulých měsíců podnikl Facebook i Twitter zvláštní kroky směrem k implementaci toho, co Twitter nazývá „plán občanské integrity“ – tyto komunikační platformy se tímto jasně staví do čela snah o naplnění nové povinnosti podpořit „občanskou integritu“, ať už je chápána jakkoli. Twitter nedávno smazal účet tiskové mluvčí Bílého domu i účet deníku *New York Post*, což je jasným signálem, jakým způsobem tato obří sociální média hodlají v nadcházejících letech uplatňovat svůj váhu v politice. A krom různých forem oficiálního tlaku ze strany budoucí Bidenovy administrativy může Polsko i Maďarsko čekat, že se brzy ocitnou na mušce nově se prosazující moci – cenzorů na Facebooku, Googlu a Twitteru.

V Polsku i Maďarsku je mezi platformami sociálních sítí nejpřednější Facebook; Twitter hraje v politickém životě menší úlohu. Obě tyto země by měly věnovat alternativním sítím sociálních médií i komunikačním technologiím pozornost a v národním zájmu vybudovat internet, který se postaví proti snahám Silicon Valley vměšovat se do jejich vnitřních politických záležitostí. K těmž opatřením by měly sáhnout i jiné více národně zaměřené vlády. Dojde-li k nejhoršímu scénáři, bude možná nutno přestěhovat komunikaci a další interakce, které probíhají na zmíněných sociálních sítích, na platformy národního internetu, protože jediné tak vznikne opravdu bezpečná bariéra proti zahraničnímu vměšování.

Jedno je jisté: Turecko (člen NATO) i jiní spojenci, například Saúdská Arábie, si

od USA sice také vysloužily kritiku a dokonce sankce – není to však nic v porovnání s nepřetržitou pomlouvačnou kampaní, jakou prý zasluhuje Polsko a Maďarsko.

Polsko jako model

Skutečným důvodem demonizace těchto zemí v USA je skutečnost, že představují úspěšnou alternativu k Americe, která selhává, neboť se v ní hroutí jak průmysl, tak rodina. V posledních letech se Polsko zaměřuje na politiku neokázalé obnovy domácího průmyslu, což zároveň znamená podporu polských rodin, a to i přímo ze strany vlády. Maďarsko podniká stejné kroky.

Pro americké konzervativce představuje Polsko a Maďarsko důležité spojení USA proti úpadkovému globálnímu liberalismu, který ze západních zemí nadešel prázdne skořápky bez někdejšího obsahu. Tyto země jsou také vojenskými a obchodními partnery, a Spojené státy jsou místem, které mnoho polských a maďarských emigrantů pokládá za svůj domov. I když vezmeme v úvahu všechny ty stesky na nedůslednou zahraniční politiku v uplynulých čtyřech letech, je dechberoucí sledovat, jak lhostejně se naše země zbavuje klíčových středoevropských spojenců. Je nabitelné, že transatlantické spojení, každá jeho složka, má větší důležitost než kdy dříve. Z priorit nové liberální zahraniční politiky lze však na první pohled poznat, že Bidenova slova nebyla žádným přeroknutím.

Autor (gpappin@udallas.edu, Twitter: @gpappin) je odborným asistentem University of Dallas v oboru politických věd a zástupcem šéfredaktora a spoluzakladatelem časopisu American Affairs.

Komentář zveřejněn k 20. říjnu 2020. Převzato z newsweek.com. Pro Konzervativní noviny přeložila Ivana Kultová. Redakčně upraveno.

Za tuhle anarchii si vláda může sama

Jak vidí jeden z doyenů české psychiatrie Radkin Honzák karanténu, vztahy mezi lidmi, ženskou emancipaci a proč si myslí, že se lidi nemění?

Nezdá se vám, že na rozdíl od jara jsou teď lidé méně ochotní dodržovat různá omezení?

Za to může vláda, která vyhlásí ráno něco, co večer popře. Takže lidi už nevěří ničemu. Babiš ráno sedí v týmu, který rozhodne, jak nosit roušky, pak se dozví, že půlka národa je nespokojená, večer je šokován a druhý den vydá prohlášení, že udělali chybu, že moc povolili uzdy, ale že to lidi

chtěli. Co je to za vládu? Že to většina lidí chtěla...? Takhle se podbízet před volbami! V této situaci má být naprosto jasno. Jeden známý říkal, že jediná instituce, která existuje několik tisíc let beze změny, je armáda. A to jen proto, že má jen jednoho velitele. Jenže v tom podniku, který řeší koronavirus, je příliš mnoho velitelů.

Vnímáte ale ta rozdělení? Jedni by nás nejradyji zavřeli doma a druzí zase mluví o rouškové totalitě...

Podívejte se, všichni máme tendenci ke zjednodušení. A to teď došlo k rovnici rouška rovná se Babiš. Trucovníci proti

Babišovi je nosit nebudou. A advokáti jim vysvětlí, že jim to nikdo nemůže nařídít, dokud se nevyhlásí stanné právo. Takže se lidi začnou chovat jako blbci a začne to narůstat, protože se vrací lidi z dovolené a přišly děti do škol. Tam to už nevytrásujete, že si děti ve škole třeba vyměnily roušky, protože Pepíček ji má hezčí... Já mám ale krásnou fotku z roku 1919 z Minneapolisu, kde všichni policajti stojí s rouškami proti španělské chřipce. Takže to není vynález Babiše. Ale tuhle anarchii si zavinila vláda svým pomateným rozhodováním.



Máte unikátní příležitost sledovat české duše od 60. let. Změnili se za tu dobu lidé, vaši pacienti?

Já mám hrozně rád Bulgakova. Když si vezmete *Mistra a Markétku*, v jedné scéně se tam ptá v divadle, jak se lidi změnili. Nezměnili. Jsou stejní – sobečtí, závistiví, ale i sentimentální a ochotní pomoci. Celá ta věda o člověku, která vlastně končí politikou, nebere v úvahu, že my jsme zvířata. Sice zvláštní zvířata, ale to je takový rorejs taky. Ten třeba spí za letu. Delfíni se oslovují jmény. A lidoopi mají rituály, které ukazují, že si jsou vědomi své smrtelnosti. My budeme mít vždycky – protože jsme živočišné stádní – dvě třetiny těch poslušných, kteří půjdou za jakoukoliv autoritou. To ukazuje Milgramův pokus na celém světě, kdy byli lidé po nikterak masivním nátlaku nikterak významné autority (nějakého profesora, co vede výzkum) s to přijmout, že do jejich bližních se pouští 450 voltů. Geneticky jsme pořád ti samí, co jsme tady byli před miliony let, kdy jsme se domestikovali a zbrzdili takovou tu bezprostřední agresi typu „šlápněš mi na nohu, zabiju tě“. Lidi se nemají šanci moc změnit. Ano, zlenivěli a zblbli těmi technologiemi. Je o tom krásná kniha *Skleněná klec*. A jedna krásná studie se jmenuje *Čím chytřejší telefon, tím blbější majitel*. Ten telefon vám totiž ubírá takovou tu nevědomou pozornost.

Vy ho ale máte taky...

Já ho mám celý den vypnutý. Ale jsou lidi, co ho nedají z ruky a nemohou bez toho být.

Mluvíte o agresi. Ale nesnižuje se agrese, zvláště u chlapců?

Tak oni ty kluky buzerují od školky. Protože kluci se musejí prát a poštuchovat, za to mají dostat na zadek a nemá se jim říkat, že se mají chovat jako holky. Ten tlak na společenské jednání je nesmírně silný. Já jsem zažil začátky militantního feminismu v 80. letech, kdy ty dámy tvrdily, že mužská role má čtyři atributy: **No Sissy Stuff (nic zženštilého), The Big Wheel**

(velké zvíře), The Sturdy Oak (pevný dub) a Give 'Em Hell! (pošli všechny k čertu).

A že je to jako špatně. A Paul Newman dával v televizi kurz mužného pláče, abychom se přiblížili citovému životu žen. Oni ale zapomínají, že muži a ženy jsou dva různé tvorové, úplně jiní, s úplně jiným biologickým zadáním. Chtít od traktoru to samé co od jízdňého kola nejde.

Mně se líbí ten chlapec, co mírně podroušen očurával baráky, a když ho chytili policajti, řekl, že se mentálně cítí psem, a proto má nutkání očurávat baráky...

Kde se vzala ta nároková mentalita? Že můžu být čímkoliv, co mě napadne?

Teď se všichni odvolávají na Foucalta, a ten řekl, že existuje rozum epochy. Tím bylo náboženství. Pak zakázali Pána Boha a vymysleli vědu. Pak zjistili, že se věda může velmi mýlit, takže vznikla doba postmoderní, která relativizuje všechno. A když ta relativita poskočí ještě o jeden schůdek, tak je to doba postfaktická, když vlastně neplatí nic. To je to, čemu říká Zygmunt Bauman tekutá modernita. Neplatí nic, každý může všechno. Viktor Emanuel Frankl, velice chytrý Žid, kterého se Hitler pokusil zabít hned v několika vyhlazovacích táborech, řekl, že svoboda je jenom půlka, dokonce negativní půlka, toho celku. Druhá půlka je odpovědnost. A svoboda bez odpovědnosti je zločinec. Podle něj když je na východním pobřeží USA socha svobody, tak by na západním pobřeží měla stát socha odpovědnosti. K tomu jsme se ale nedopracovali.

Může nám v tom pomoci i pandemie?

Když Pán Bůh dá, tak nás koronavirus ochudí a nebudeme tak rozmaříli. Tady nikdo neumře hladu. To je docela dost pracné, umířit u nás hladu. Máme ekonomickou úroveň, která tu v životě nebyla, a to dává lidem představu, že se může úplně všechno. Kurt Vonnegut napsal novelu *Kolíbka* o otci atomové bomby. Když v Los Alamos, vypustí první bombu, tak někdo z přítomných řekne: „Teď věda

poznala hřích.“ A oni odpoví: „Co je to hřích?“ A to je ono. Když nebudeme vědět, co je to hřích, tak se budeme kácet tímhle směrem dál...

Kritizujete hédonismus, ale není lidské povaze dáno chtít se mít čím dál lépe?

No jo, jenže to má jednu past. A velkou. Už Aristoteles říkal, že existují potřeby a přání. Potřeby opravdu potřebujeme, ale miska přání nebude nikdy plná. Takže lidi nebudou nikdy spokojeni. Máme desetkrát lepší životní úroveň než před třiceti lety, ale lidi budou stále naprdlí. Soused má mercedes, já jen škodovku...

Hédonismus je nám dán, my jsme lidi hledající rozkoš a potěšení. Ale chce to rovnováhu. Část svého života bych měl věnovat pozitivnímu stavění něčeho, ne jen užívání. Podívejte se, první zmrzlina je jako kouzlo, ta druhá už musí být lepší, aby to kouzlo fungovalo stejně. Podobně je to se sexem... Teda ten první nestojí většinou za nic, ale potom ty začátky jsou úžasné. Ale i sex se musí po čase opepřit. Tak je to se vším. Pokud je hédonistická touha plněna, musí se pořád zvyšovat intenzita, aby přinesla lepší efekt. To je švindl celého toho dopaminového efektu v mozku. První políbení je něco úžasného, dvacáté je fajn, ale popadesáté už přitom musíte toho druhého štípnout do zadku, aby to zas mělo efekt.

Někde jste zmínil, že ženy mají dvakrát víc závažných emočních problémů než muži. Proč?

Protože jsou takové (*smích*). Jsou to opravdu jiní tvorové. My s tím testosteronem se s tím popereme. Ale taky umíráme o osm let dřív. Příroda říká, že matka – pokud není dítě ohroženo – není agresivní. Pokud není přímo ohrožen potomek, jsou daleko víc emočně vnímavé. Mají i jinak nastavené hormony. Když vezmete chlapa, vykastrujete ho a nacpete ženskými hormony, bude velice podobný. Ale takhle to příroda nastavila a funguje to.

Pak se v tom mají muži vyznat...

Znáte ty dva fóry? Dva rybáři ve čtyři ráno usedli na břeh a v jedenáct jeden řekl, že je horko. Druhý se na něj obořil: „Tak chytáme ryby, nebo kecáme?“ A ten druhý je o dvou dámách, co společně seděly tři a půl roku v jedné cele. Propustí je v jeden den, a když jedna nasedá do taxíku, řekne druhý: „Večer ti zavolám a dopovím ti to.“ Holky mají třikrát větší řečové centrum. Z toho plyne ta obvyklá příšerná scéna, kdy žena říká muži: „Můžeš mi to vysvětlit?“ Nemůžu... prostě jsem to udělal. Já dělal skoro deset let v manželské poradně. Znáš to, jak se každé pohlaví dívá na věc úplně jinak. Chtít to srovnat do jedné latě je debilita, imbecilita a idiocie.

Převzato ve zkrácené formě z časopisu Psychologie dnes.

pokračování článku *Jak je to tedy s tím papežem?* ze strany 1

jednoznačně podpořil zákony o registrovaném partnerství homosexuálních párů.“ To samé CNN Prima News. Martin Fendrych v Aktuálně.cz si myslí, že „papež František podpořil homosexuály, kteří spolu chtějí oficiálně žít“. Že papež podpořil registrované partnerství tvrdí i web Seznam Zprávy...

Cosi jako katechismus...

Stalo se to, co se stává v této situaci vždy. Část médií převezme zprávu, která přitom každého alespoň trochu vzdělaného člověka zarazí. Současný papež jistě v řadě otázek vybočuje z obvyklých názorů. Také se baví rád s novináři dlouho a zeširoka, takže případným zájemcům ulehčuje snahu najít v jeho slovech to, co chtějí (a autor dokumentu *František*, rusko-americký režisér Jevgenij Afinejevský, je aktivním homosexuálem, u kterého nepřekvapí, že mu vyznění filmu vyhovuje). Nicméně varující jsou případy, kdy novináři jeho slova upravili až příliš. A už jich pár bylo (například když papež údajně popřel existenci pekla či božské podstaty Ježíše Krista).

Každopádně že by se jedním rozhovorem v dokumentárním filmu změnil názor církve na tak zásadní otázku? To asi těžko... Vnímavější novináři tuší, že existuje cosi jako katechismus, kde je celkem jasně napsáno, co ano a co ne (konkrétně v případě homosexuality v paragrafech 2357-2359). Toho si všimli i v jinak církví ne zrovna nakloněném levicovém A2larmu. I zde sice označují papežovo rozhodnutí za přelomové, ale varují, že „z hlediska fungování církve pár slov v rozhovoru pro dokumentární film znamená poměrně málo“. Deník N sice také tvrdí, že papež „vyjádřil podporu pro svazky stejnopohlavních párů“, ale alespoň si nechal vysvětlit od olomouckého pomocného biskupa Nuzíka, že papežova slova nemají žádný přímý dopad na oficiální učení církve. „Slova, která pronese papež v dokumentárním filmu, nemají podobu a váhu žádného rozhodnutí, které by měnilo nauku nebo praxi církve kdekoli ve světě nebo u nás.“

Nicméně i kdyby papež soukromě podpořil svazky homosexuálů, je to samozřejmě šokující zpráva. Ale i tak je vhodné se nad tím, zda je opravdu možné, aby hlava katolické církve něco takového řekla, pozastavit. Jistě, papež František umí občas překvapit, ale že by se zásadně stavěl proti katechismu...? Zároveň víme, jak rádi by liberální novináři chtěli od papeže slyšet „moderní“ stanovisko k potratům, nemanželskému sexu a homosexuálním svazkům. Zkušenost proto nabádá k opatrnosti. Zvláště když papežova historie ukazuje, že jeho stanovisko k svazkům homosexuálů bylo vždy negativní, i když – nepřekvapivě



– se ke konkrétním homosexuálům vždy vyjadřoval s laskavostí a pochopením. V Argentině se jako arcibiskup stavěl ostře proti manželství homosexuálů a podporu registrovaného partnerství chápal jen jako taktický krok, který měl zabránit ještě horšímu výsledku (alespoň podle jeho autorizovaného životopisu).

Jak to tedy bylo...?

Inkriminovaný úryvek není rozhovorem s autorem filmu, ale jde o sestřih ze skoro hodinu a půl dlouhého rozhovoru s mexickou novinářkou Valentinou Alazrakiovou z května loňského roku. Podle Rádia Vatikán jde o spojení fragmentů čtyř vět.

Ve filmu zazněla (dnes již slavná) věta: „Homosexuálové mají právo být v rodině. Jsou Božími dětmi a mají právo na rodinu. Nikdo nesmí být vylučován.“ To samozřejmě vytváří dojem podpory homosexuálních manželství včetně adopcí dětí. Papež však podle Rádia Vatikán hovořil o přijetí dětí s homosexuálními sklony v jejich rodině. Celá pasáž zní:

Kdybychom se přesvědčili o tom, že jsou to Boží děti, mnohé by se změnilo. Jednou mi v letadle položili otázku – pak jsem se rozložil, protože jedny noviny to zveřejnily – o rodinné integraci osob s homosexuální orientací. Řekl jsem tehdy, že homosexuálové mají právo na to, aby žili v rodině a rodiče mají právo na uznání homosexuality svého dítěte. Z rodiny nelze nikoho vyhnat ani mu znemožnit existenci. Dále jsem chtěl říci, že když se u dospívajících projeví něja-

ká známka této orientace, je třeba vyhledat odborníka, ale namísto toho jsem užil slovo „psychiatr“. Ony noviny pak napsaly: „Papež posílá homosexuály za psychiatrem.“ To není pravda! Tutěž otázku mi položili ještě jednou, a já jsem zopakoval, že tito lidé jsou Boží děti, mají právo na rodinu. Vysvětlil jsem, že užití toho slova byl omyl, že jsem mínil něco jiného. Když si všimnete něčeho, co se vymyká běžnému kontextu, nezaměřujte se na ono slůvko, abyste popřeli všechno ostatní. Zdůraznil jsem, že homosexuál má právo na rodinu, což neznamená schvalování homosexuálních úkonů.

Mimochodem, v rozhovoru mexická novinářka s papežem dále řeší právě vytrhování slov z kontextu... Zmínuje audienci pro španělského transsexuála a papež konstatuje, že lidé po setkání s ním často řeknou „více než jim papež pověděl.“ Dodává také, že si uvědomuje riziko otevřenosti vůči všem:

Jistě, je to riziko. Všichni lidé ale jsou Boží děti, všichni jsme Boží děti. Všichni. Nemohu nikoho odepsat. Musím si dávat pozor na lidi, co hrají špinavou hru, kladou mi léčky. Ovšem nikoli odepisovat... Nemohu ani takovému člověku říci, že jeho jednání je v souladu s tím, co chce církev. To nemohu udělat. Musím ale vyslovit pravdu: „Jsi Boží syn a jako takového tě Bůh miluje. Promluv si o tom s Bohem.“

A jak je to s podporou registrovaného partnerství? Na pasáž o právu na rodinu navazují slova: „To, co musíme vytvořit, je zákon o občanském soužití (convivencia civil). Takto by homosexuálové mohli požívat zákonné krytí. Normy tohoto typu jsem hájil.“

Nejasný papež

V publikované verzi rozhovoru s mexickou novinářkou se tato pasáž neobjevuje. Rádio Vatikán doporučuje vnímat kontext, na něž tato slova navazovala. Valentina Alazrakiová připomíná, že František během svého působení v Buenos Aires bojoval proti svazkům osob stejného pohlaví a ptá se, zda papež souhlasí s míněním těch, kdo tvrdí, že po zvolení papežem se stal liberálnější. „Odkaziva jsem hájil věrouku. Je zajímavé, že onen zákon o homosexuálním manželství – mluvit o homosexuálním manželství je ovšem rozporuplné...“. Věta zůstává nedokončená.

Navíc je otázka, co přesně papež myslel.

Papež František to jako obvykle svým příznivcům i odpůrcům neulehčuje a vysvětlení celé věci nepomáhá ani církev, která ve své nekonečné moudrosti samozřejmě... mlčí. I tak je ale na místě spíše opatrnost než pomýlené nadšení či zaskočené obavy, že církev (popřípadě) papež, podporují svazky homosexuálů (ať už v jakékoliv podobě).

studenti z menšin nastoupili na univerzity, které neodpovídaly jejich schopnostem, což vedlo k vysokému počtu vyřazených studentů a k přesunům do méně přísných oborů. Vysoká relativní míra selhání v prestižních oborech je připisována spíše rasistickým osnovám než chybnému přijímacímu řízení.

Univerzity blokují pokusy o získání údajů o míře úspěšného dokončení studia přednostně přijímaných studentů, píše Ellis, protože „nechtějí, aby vyšly najevo škody, které tato politika způsobují černým studentům“. Bobtnání byrokracie okolo rovnosti a rozmanitosti v posledních desetiletích současně zvýšilo odrazující účinek na konzervativní a centristické myslitele a nahradilo étos znamenitosti za „rozmanitost“. Výuka rozmanitosti s využitím materiálů inspirovaných Teorií je nyní povinná na většině amerických univerzit a některá oddělení Kalifornské univerzity vyžadují, aby uchazeči o zaměstnání sepsali „prohlášení o rozmanitosti“, v němž vysvětlí, jak oni osobně prosazují ortodoxii. Univerzitní administrativa, nikoliv vědci, pak vyřazuje nevhodné uchazeče a až potom zasílá zbývající přihlášky jednotlivým katedrám.



Ellis věří, že univerzity už překročily bod návratu a nelze je zachránit zevnitř. Jedinou nadějí jsou vnější zásahy – od dárců, správních rad nebo vlády. Čas se však krátí, protože boj za sociální spravedlnost nyní zapouští kořeny mimo kampus, od základních škol až po velké korporace. Celá nová generace je vychovávána tak, aby dávala přednost citlivosti k menšinám (jak je interpretována Teorií) před pravdou, zdravým rozumem většiny mimo univerzity již nemusí dostačovat k tomu, aby odolával dogmatu.

Pluckroseová a Lindsay, obývající intelektuálně pluralitní svět komentářů a žurnalistiky, věří, že dobré myšlenky zvítězí nad špatnými-

mi. Ellis, který na vlastní oči poznal represivní tvář amerického univerzitního systému, je podle mého názoru realističtější.

Je to o kultuře!

Konzervativci a tradiční liberálové naivně očekávali, že politická korektnost a jazykové kódy pocházející z 90. let samy vymizí. Mrhali energií na ekonomiku a zahraniční politiku a přitom zanedbávali kulturu. Teď hrozí, že na tomto poli prohrají definitivně. Pouze aktivní mobilizace, zahrnující zásah zvolených vlád, může doufat, že zvrátí obsazení elitních institucí Teorií, současný pád směrem ke kolektivní absurditě a vzniku skutečně orwellovské veřejné kultury.

Překlad: Stanislav Kneifl

Eric Peter Kaufmann je kanadský profesor politikologie na katedře Birkbeck College Londýnské univerzity. Specializuje se na Oranžský řád v Severním Irsku, nacionalismus, politickou demografii a náboženskou demografii. Je autorem, spoluautorem a redaktorem několika knih o těchto tématech.

Matyáš Zrno / Ve Švédsku je bezpečně

Ve Švédsku – které je samozřejmě zcela bezpečné a nejsou tam žádné oblasti, kterým se raději vyhnete – si zahraniční studenti stěžují na svou bezpečnost. Alespoň na jedné univerzitě v jednom městě – Borlänge. A protože hlavní organizátorkou je studentka tmavé pleti, v šátku, a navíc se jménem Mufassireen Ahmed, těžko to lze shodit ze stolu jako výmysl nějakých bílých xenofobů.

Ahmedová je jednou ze čtyř set zahraničních studentů v Borlänge a je aktivní ve studentské samosprávě. Spolu s dalším studentem napsala dopis vedení školy a radnici. Píše, že snem každého zahraničního studenta bylo zažít jednu z nejlepších zemí na světě, a místo toho si po příjezdu řekli: „Cože? Tohle je Švédsko??“

Střelba, znásilnění, krádeže

A uvádí některé případy situací, kterým studenti musí čelit. Několik případů vloupání do pokoj na koleji – i v situaci, kdy tam byla studentka. Jiný student byl okraden v noci, když zloději přelezli plot, rozbili okno a vnikli do jeho pokoje. To samé se stalo studentce, která se vzbudila a viděla cizího muže v pokoji, jak jí bere věci. Jiný student byl zbitý do krve a ohrožován nožem. Studentky byly „doprovázeny“ muži, kteří jim dělali nevhodné návrhy. V okolí koleje bylo slyšet několik výstřelů (v jednom případě šlo o později potvrzenou střelbu mezi policií



a zločinci). Jedna ze školních budov byla zapálena. Dva lidé nedaleko kolejí byli pobodáni. V roce 2016 byla jedna dívka znásilněna, a druhá vyvázla jen tak tak. Dopis pokračuje sdělením, že někteří studenti raději odjeli domů a jiní to zvažují.

Čím to asi může být? Ahmedová je sice z Indie, ale celkem rychle pochopila, v čem je problém: „Ve čtvrti, kde se nachází naše ubytování, je velmi vysoká nezaměstnanost, chudoba, negramotnost, extrémně nízká úroveň vzdělání a lidské-

ho kapitálu“. S tím, že v jiných čtvrtích to tak není a proto se dožadují ubytování tam. Aniž by přímo jmenovala imigraci jako problém, upozorňuje na to, že zahraniční studenti přišli do Švédska, aby poznali Švédsko, takže by měli mít možnost žít ve čtvrti, kde „budou vystaveni švédské kultuře, zvykům a jazyku“.

Zdůrazňuje také, že na to upozorňovali vedení školy, ale to hrálo věc do autu. Doufá, že nový prorektor „s backgroundem v armádě“ bude jejich problém chápat více. Požadují přesun jinam a v mezitím alespoň zabezpečení koleje kamerami a zaměstnanci bezpečnostní agentury – a to zvláště v noci, kdy „často, když je voláme, tak nikdo nepřijde.“

Nepomlouvejte migranty!

O přesun jinam žádají studenti už od roku 2016, teprve nyní se tomu ale dostalo publicity v médiích. Podle praviceového serveru NB Nyhetsbyrån proto, že nátlakové organizace jako „Dalarna proti rasismu“ (Dalarna je název celého kraje) a „Borlangské multikulturní centrum“ označily každou takovou akci jako bezdůvodné pomlouvání čtvrti s vysokým podílem migrantů.

Všechny články na
www.konzervativniny.cz